

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2009/2010

Posudek vedoucího diplomové práce

Jméno a příjmení studenta: Lucie Nováčková

Název práce: Zóny?

Posudek: Tomáš Lahoda, ak.mal.

Lucie Nováčková se intenzivně zbývá tématem zóny, a to jak ve své teoretické, tak ve své praktické části diplomové práce.

Zajímá jí takový typ prostředí, které by se dalo považovat za zónu, a s tím souvisí i problematika jak takovou zónu definovat a jak je možné ji vizuálně zobrazit. Jde jí o hledání způsobů vyjádření zóny malbou, s vědomím že se tím pouští do zóny neprobádané. Neprobádanost by ovšem mohla být zároveň považována za jeden z prvků zóny samotné.

Lucie pro sebe objevuje zónu primárně ve 2 různých prostředích. Zónou jsou tak především staré, opuštěné tovární haly a industriální prostory a prázdná, temná a oprýskaná zákoutí starých pavlačových domů. Tato prostředí se jí stávají ekvivalentem zóny. Zmiňuje stalkeření, s odkazem na film Stalker, kde je ovšem zóna nejasně ohraničenou krajinnou částí. Věra Chytilová natočila také film o tajuplném domě v podobně stalkerovské krajině. Známe zóny klidu (např. určená k tomu kupé ve vlacích), zóny nikoho nebo zakázané zóny (vzpomeňme naše bývalé hraniční zóny). Většinou jde o prostorově, někdy i časově ohraničená území (zóna ozáření v okolí Černobyli).

Opuštěné industriální prostory se staly provařenou kulisou nejen pro množství hudebních videí, ale i nesčetných výstav, performancí, fotografování módy i módních přehlídek, dokonce i pořadů o vaření nebo politických diskusí. Jako zóna je toto prostředí již dost zprofanované. Sentiment zašlých a zaniklých továren je omletý stereotyp, který frčí, je to zóna která se hodí jako pozadí pro cokoliv.

Staré pavlače, temná zákoutí, šedivé oprýskané zdi, špína a opuštěnost, to jsou další propriety stejně frekventované. Zřejmě hraje svou úlohu v obou zónách projev ubíhajícího času a jeho nekompromisní působení rozpadu. Byla by zajímavá studie o tom, jaké konotace tyto interiéry a exteriéry vzbuzují a v jakých kontextech jsou využívány.

Autorka je typem intuitivní malířky, která si podle vlastních slov až během procesu nebo následně snaží formulovat výsledné dílo. Myslím, že dospěla k zájmu a zvolení výše popsaných prostředí intuicí, z vlastní zkušenosti a z práce v nich. Zřejmě byla také fascinována zvláštním, opuštěným, nepostižitelným a vykořeněným pocitem deja vu, Proto její Zóny.

Nováčková dekonstruuje industriální prostor a kombinuje vytržené části a detaily s celky. Používá překrývání plánů a různých pohledů přes sebe, prolíná je ve vrstvách, rozpouští reálné hmoty a tím i čitelnost zobrazeného prostředí. Fakticky pracuje v několika zónách, vrstvách na sobě. Rozostřuje a rozměňuje viděné konkrétní reálie ve snaze odpoutat se od popisného zobrazení. Přesto je stále část obrazů příliš v zajetí popisnosti, která je více fixována na fyzickou přítomnost než na duchovnější, abstraktnější nebo symbolické uchopení. Obrazy, kde je popisná forma

Je vybalancována abstraktním přístupem, jsou nejzdařilejší. Odklon od
ativnosti vůbec se zdá jako nosnější vyjadřovací způsob pro zvolené téma.
odle vlastních slov se Lucie Nováčková brání formulaci a popisu projektu předem,
slova považuje za literaturu. Popis a definice jí berou smysl následně se pokoušet
verbálně definovanou nebo pojmenovanou věc zobrazit v jiném médiu, respektive
v malbě. Ale popis něčeho není literatura. Popis nebo definice nějakého obrazu je jen
více méně možným přiblížením se a vyjádřením obrazu v jiném médiu. Sebelepší
popis obrazu nemůže nahradit obraz, a obraz nenahradí popis. Myslím že se autorka
trochu zbytečně bojí nebo záměrně vyhýbá konkrétní reflexi, jakoby chtěla setrvat ve
vágní, nepopsatelné rovině. Snad ani raději nechce odkrýt podstatu zóny. Vždyť
třeba i slovo vágní se dá konkrétně popsat. Umění pojmenovat je jen znakem
reflektované práce s tématem, které pomáhá uvědomění si hlubších a širších
aspektů jak tématu tak jeho zobrazením.

Formálně používá několik málo většinou studených barev. Volně, expresivně
malované plochy jsou kombinovány s promalovanými detaily. Jen občas narušuje
potemnělé světy chladně modrých, šedých a černých mas syrovými, ostře žlutými
kontrasty. Kompozice jeřábů, železobetonových konstrukcí, sítí trubek a kabelů jsou
malovány symbolicky vyznívajícimi tmavými barvami, které evokují pochmurnou a
nehostinnou atmosféru prosycenou rzí a pachem oleje. Tato redukovaná škála je
někde až moc monotónní, svazuje autorku k odvážnějšímu použití dalších kontrastů
jiných barev, které by v malé míře mohly velmi kultivovaně pozvednout barevné
působení, aniž by autorka ustupovala od nastaveného obsahové vyznění

Návrh hodnocení: B

Vypracoval(a): Tomáš Lahoda

Datum: 6.5.2010

Podpis:

